

Arrest

nr. 186 034 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt samen met de verwerende partij de onontvankelijkheid van het beroep vast wegens laattijdigheid.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 24 januari 2017 de grond

werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking luidt als volgt:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het administratief dossier en het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden bijlage 20 blijkt dat de bestreden bijlage 20 op datum van dinsdag 25 oktober 2016 in persoon aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

De laatste nuttige dag om tegen deze bijlage 20 een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof derhalve donderdag 24 november 2016. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 1 december 2016 bij aangetekende zending aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).”

1.3. Verzoeker richt op 30 januari 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 maart 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst op een probleem met de postbedeling, met name heeft zij haar verzoekschrift een eerste maal aan de Raad verzonden bij gewone niet-aangetekende zending van 24 november 2016 en werd deze zending niet uitgereikt aan de bestemming maar teruggezonden naar het kantoor van haar advocaat. Zij deelt mee hiervan echter geen bewijsstukken te kunnen overleggen. Zij stelt dat haar stelling dat zij het verzoekschrift op 24 november 2016 heeft verzonden, steun vindt in het feit dat zij op deze datum ook een elektronische versie van dit verzoekschrift aan de Raad heeft overgemaakt, ten bewijze waarvan zij een stuk neerlegt en besluit dat zij niet moet opdraaien voor een fout van de postdiensten, te meer de verwerende partij hierbij op geen enkele wijze nadeel ondervindt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

1.5. Verzoekers betoog ter terechtzitting dat hij het verzoekschrift op 24 november 2016 verzonden heeft aan de Raad bij een niet-aangetekende zending en dat deze zending niet werd uitgereikt aan de bestemming maar teruggezonden werd naar het kantoor van zijn advocaat is niet meer dan een bloot betoog waarmee geen rekening kan worden gehouden. Verder stelt verzoeker dat het feit dat hij het verzoekschrift op 24 november 2016 heeft verzonden, steun vindt in het feit dat hij op deze datum ook een elektronische versie van dit verzoekschrift aan de Raad heeft overgemaakt per mail, ten bewijze

waarvan hij een stuk neerlegt. De Raad merkt op dat er in dit mailbericht sprake is van een verzoekschrift dat per aangetekend schrijven op 24 november 2016 naar de Raad verzonden werd. Dit staat dus haaks op de verklaringen ter terechtzitting. Verder bevinden dit mailbericht en het verzoekschrift dat als bijlage bij dit mailbericht zou zijn verzonden zich niet in het rechtsplegingsdossier. Alleszins kan een mailbericht uitgaande van verzoeker zelf geen vaste datum geven aan het verzoekschrift, gelet op het gestelde in artikel 3, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er werd ook geen binnenkomsttempel van de Raad aangebracht op het stuk dat verzoeker neerlegt. Er wordt evenmin enig ander bewijs neergelegd dat het e-mailbericht en de bijlage daadwerkelijk door de Raad werden ontvangen. Het versturen van een afschrift van het verzoekschrift per elektronische post werd ook niet ingesteld als een rechtsgeldige wijze van indienen van een verzoekschrift. Het was enkel bedoeld opdat *“processtukken die de procespartijen in de regel elektronisch ter beschikking hebben [...], niet langer door de magistraten ingescand of overgetypt [zullen moeten] worden bij het opstellen van hun arresten.”* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001, 33”. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arrest van 9 februari 2016 bij arrest nr. 233.777 het koninklijk besluit van 26 januari 2014 met betrekking tot de wijze waarop elektronische procedurestukken moeten worden overgemaakt aan de Raad heeft vernietigd. Derhalve blijft de inhoud van de beschikking overeind en dient het beroep onontvankelijk te worden verklaard wegens laattijdigheid.

1.6. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is gegrond.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA